

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Tos/6/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118012141
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8118012141.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M., MBA na neverejnom zasadnutí konanom dňa 03. apríla 2024, v trestnej veci ods. A. B., o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Prešov sp. zn. 41PP/50/2018 zo dňa 25. novembra 2022, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku z a m i e t a sťažnosť odsúdeného Stanislava Ištocyho.

odôvodnenie:

Uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 41PP/50/2018 zo dňa 25. novembra 2022 bolo podľa § 68 ods. 2 Trestného zákona vyslovené, že odsúdený A. B., nar. XX.XX.XXXX v A. A., trvale bytom C., C. XXX/XX, v tom čase v ÚVTOS Košice – Šaca sa neosvedčil v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, ktorá mu bola určená uznesením Okresného súdu Prešov, sp. zn. 41PP/50/2018 zo dňa 18.12.2018 podľa § 68 ods. 1 Trestného zákona vo výmere 4 (štyroch) rokov, pri podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Poprad, sp. zn. 5T/82/2016 dňa 19.9.2016 a zvyšok z uloženého trestu odňatia slobody v trvaní 1 (jedného) roka 3 (troch) mesiacov a 30 (tridsiatich) dní vykoná.

Proti tomuto uzneseniu ihneď na verejnom zasadnutí po jeho vyhlásení, odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku podal odsúdený sťažnosť. V neskoršie predložených písomných dôvodoch poukazuje na to, že doma má družku, ktorá je na materskej dovolenke s jeho dcérou, ktorú ešte nevidel a aj s dvoma ďalšími deťmi vo veku 7 a 11 rokov. Družka D. E. poberá len materskú vo výške 300 eur a k tomu náhradné výživné na dve deti vo výške 140 eur. Bývajú v podnájme, za ktorý majú platiť 550 eur mesačne a ten nezvládajú platiť, lebo nemajú na to financie. Chcel by ich finančne zabezpečiť a postarať sa o nich. Prácu má vybavenú, kde pracoval predtým. Nechce ohroziť ich existenciu, ktorá sa vyhrotila tým, že by skončili bez bývania. Chce poprosiť súd o navýšenie podmienky, resp. alternatívny trest.

Na podklade tejto sťažnosti krajský súd preskúmal podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce tomuto výroku napadnutého uznesenia a zistil pritom, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Úvodom krajský súd najprv konštatuje, že táto trestná vec bola na konanie o opravnom prostriedku odsúdeného nadriadenému súdu predložená až 20.03.2024, teda cca po 16 mesiacoch od rozhodnutia okresného súdu, pričom prvostupňový súd počas tohto obdobia sa snažil doručiť napadnuté uznesenie odsúdenému na známe adresy jeho bydliska, zisťoval miesto jeho pobytu cez OR PZ v Poprade, žiadal o vypátranie jeho pobytu, lustráciu v ZVJS, hoc mal postupovať v zmysle § 66 ods. 3 Trestného poriadku, teda cez fikciu doručenia, najmä za situácie, ak odsúdený svoju sťažnosť voči predmetnému uzneseniu aj písomne zdôvodnil.

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že odsúdený A. B. sa v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia dopustil úmyselného trestného činu, za spáchanie ktorého bol právoplatne uznaný vinným a bol mu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody. Možno mať preto dôvodné pochybnosti o tom, že podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody malo na neho taký výchovný vplyv aký malo mať, keďže bol uzročený s tým, že má viesť počas plynutia skúšobnej doby podmieneného prepustenia riadny život a nedopúšťať sa žiadneho protiprávneho konania. Spáchanie úmyselného trestného činu voči tej istej poškodenej, dokonca svojej družke, kde bol v pôvodnom konaní odsúdený taktiež pre spáchanie úmyselného trestného činu voči jej osobe nemožno v žiadnom prípade považovať za vedenie riadneho života odsúdeným a poukazuje to na benevolentný prístup odsúdeného k dodržiavaniu právnych noriem. Je pre to na mieste, aby odsúdený prevzal zodpovednosť za svoje protiprávne konanie. Správanie sa odsúdeného v skúšobnej dobe preukázalo, že odsúdený A. B. nevedol riadny život a že nerešpektuje právne predpisy a nemá úctu k právnemu poriadku Slovenskej republiky. Vzhľadom na uvedené dospel okresný súd k záveru, že odsúdený v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nevedol riadny život a bude potrebné v záujme ochrany spoločnosti a nápravy páchatelia na neho opätovne pôsobiť trestom odňatia slobody spojeným s jeho výkonom. Preto rozhodol, že sa odsúdený neosvedčil v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody a rozhodol tak, že zvyšok trestu odňatia slobody v trvaní 1 (jedného) roka 3 (troch) mesiacov a 30 (tridsiatich) dní vykoná.

V prieskumnom konaní sťažnostný súd zistil, že odsúdený A. B. bol uznesením Okresného súdu Prešov, sp. zn. 41PP/50/2018 zo dňa 18.12.2018, právoplatný tým istým dňom, podmienené prepustený z výkonu trestu odňatia slobody uloženého mu rozsudkom Okresného súdu Poprad, sp. zn. 5T/82/2016 zo dňa 19.09.2016, a bola mu určená skúšobná doba v trvaní 4 rokov. Skúšobná doba podmieneného prepustenia začala plynúť podmieneným prepustením dňa 18.12.2018 a mala plynúť do 18.12.2022. Nevykonaný zvyšok z uloženého trestu odňatia slobody ostal v trvaní 1 roka 3 mesiacov a 30 dní.

Ako to správne konštatoval aj súd prvého stupňa ods. A. B. bol v priebehu skúšobnej doby podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin a to rozsudkom Okresného súdu Poprad, sp. zn. 4T/25/2022 zo dňa 16.06.2022, právoplatný dňa 02.07.2022 za prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 1 roka so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Skutku sa dopustil znova voči svojej družke D. E..

Podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody znamená podstatnú zmenu spôsobu jeho výkonu, a preto by mala byť umožnená odsúdeným, u ktorých je reálny predpoklad, že uložený trest splní svoj účel aj bez potreby jeho celého výkonu v ústave. Zároveň ale súd stanovuje aj primeranú dĺžku skúšobnej doby podmieneného prepustenia, v rámci ktorej sleduje ďalšie správanie sa odsúdeného, teda či vedie riadny život a nepáchá inú trestnú či protiprávnu činnosť a či a ako plní uložené povinnosti a obmedzenia. Súd preto musí následne skúmať všetky okolnosti svedčiace o prevýchove odsúdeného a jeho správanie sa v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

Jedným zo základných znakov vedenia riadneho života je pritom aj dodržiavanie právneho poriadku. Ak podmienené prepustený v skúšobnej lehote závažným spôsobom poruší právne normy, najmä tým, že spácha úmyselný trestný čin alebo väčšie množstvo priestupkov, svedčí to spravidla o tom, že sa neosvedčil, že podmienené prepustenie nesplnilo svoj cieľ a že zvyšok trestu je treba vykonať.

Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností ani krajský súd nemal za to, že odsúdený využil šancu danú mu štátom, aby v priebehu skúšobnej doby podmieneného prepustenia preukázal polepšenie a viedol riadny život, o čom svedčí práve spáchanie úmyselného trestného činu voči tej istej poškodenej, ako to bolo v predchádzajúcom odsúdenom prípade. Je teda zrejmé, že odsúdený si z doterajšieho výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody nevzal ponaučenie v tom smere, aby už v budúcnosti nepáchal akúkoľvek protiprávnu činnosť. Práve spáchanie úmyselného prečinu svedčí tomu, že sa nenapravil a na jeho prevýchovu bude potrebné vplývať výkonom zvyšku nevykonaného trestu odňatia slobody.

K sťažnostným námietkam odsúdeného nad rámec uvedeného je potrebné ešte dodať, že v danom prípade sa nejednalo o prvé takéto vybočenie z vedenia riadneho spôsobu života odsúdeným, keďže tento bol aj predtým viac krát súdne trestaný a preto si musel veľmi dobre uvedomovať, že nevedenie riadneho života počas skúšobnej doby podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody

bude veľmi pravdepodobne znamenať rozhodnutie súdu o tom, že sa neosvedčil a zvyšok trestu odňatia slobody bude povinný vykonať. Je potrebné konštatovať, že v danom prípade nebolo ani možné vyhovieť návrhu odsúdeného na navýšenie podmienky, resp. o uloženie iného alternatívneho trestu, keďže Trestný zákon takýto postup (a to len vo vzťahu k primeranému predĺženiu skúšobnej doby) pozná iba pri rozhodovaní o osvedčení, resp. neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, nie prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. Ani odsúdeným udávané finančné ťažkosti jeho družky a detí, mimochodom práve voči nej sa dopustil v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody úmyselnej trestnej činnosti, nemôžu byť relevantným dôvodom na to, aby bolo rozhodnuté, že sa odsúdený osvedčil. Odsúdený si bol plne vedomý toho, že sa znova dopúšťa úmyselného trestného činu a musel si uvedomovať a byť uzrozumený aj s tým, že opätovným páchaním trestnej činnosti a to počas skúšobnej doby svojho podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, zavrhadá príčinu na rozhodnutie o jeho neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody a tým k výkonu zvyšku trestu.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré sťažnostný súd považoval rozhodnutie okresného súdu za správne a zákonné a riadny opravný prostriedok odsúdeného ako nedôvodný zamietol v zmysle ustanovenia § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku.

Rozhodnutie bolo prijaté jednohlasne.
jednohlasný

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.